

El caminant el veu, pero no el coneix... Què s'ha fet el campanar de pedres brunes, que ara no el veu? I qué significa aquell altre campanar que s'aixeca atrevit per demunt de les teulades, com si volgués esquinsar els núvols?

Avant, avant!... Ja entra al primer carrer, ja enfila la pujada que conduïa al temple, ja n'engolfa les escales...

La gent se'l mira amb extranyesa. Ningú el coneix al caminant. Tampoc allí és a casa!

I amunt, amunt, arriba a la porta. On és el temple... el seu temple?

Una vella, a la que ho pregunta, fa un gestic d'extranyesa...

—No'n fa pocs d'anys que'l varen cremar.

—I els misteris?

—Ja no se'n parla.—

El caminant cau defallit i, quan se desperta, se troba a un recó de graonada. A seu demunt, vola un gran arc... És la entrada d'una mena de catedral aixecada per la pietat del poble, en substitució del antic temple humil.

.....

I el caminant fuig de la seva terra, en la que se sent més estranger que arreu del món.

I camina i camina sense patria, sense germans. Camina sempre trist, sempre callat. No més, de tant en tant, els seus llavis mormolen confosament:

—Ves per que havien de cremar-la... aquella!

JOSEP MORATÓ.

